

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 17Co/67/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8721202091
Dátum vydania rozhodnutia: 24. 08. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Eduard Valenčin
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2023:8721202091.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Eduarda Valenčina a členov senátu JUDr. Jany Burešovej a JUDr. Moniky Juskovej v spore žalobcov: v 1.) rade: A. B., nar. XX.X.XXXX, bytom B. C. XX v 2.) rade: D. B., nar. XX.X.XXXX, bytom B. C. XX, obaja právne zastúpení: JUDr. Iveta Pálffy Fabianová, advokátka, Štefánikovo námestie 5, Spišská Nová Ves, proti žalovaným: 1/ E. F., nar. X.X.XXXX, trvale bytom A., G. XXX/XX, t. č. H. I. A. F. J. K. L. L. - M., K. XX, 2/ N. M., nar. XX.X.XXXX, bytom O. XXX, v konaní o zaplatenie 7.000,- eur, o odvolaní žalobcov proti rozsudku Okresného súdu Poprad č. k. 12C/34/2021-111 zo dňa 13.07.2022 takto

rozhodol:

- I. P o t v r d z u j e rozsudok.
- II. Žalovaným v 1. a 2. rade nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie rozhodol takto:

- „I. Konanie voči žalovanému v prvom rade z a s t a v u j e .
- II. Žalobu voči žalovanej v druhom rade z a m i e t a .
- III. Náhradu trov konania stranám n e p r i z n á v a . „

2. Prvoinštančný súd svoje rozhodnutie právne odôvodnil podľa ust. §§ 39; 451; 457 zákona č. 40/1964 Zb. (Občiansky zákonník - OZ), §§ 159; 161 ods. 1, 2; 193; 230 zákona č. 160/2015 Z. z. (Civilný sporový poriadok - CSP). Konštatoval, že na základe vykonaného dokazovania zistil, že rozsudkom Okresného súdu Poprad zo dňa 16.5.2022 sp. zn. 8T 58/2021 bol žalovaný v 1.) rade uznaný vinným z pokračovacieho zločinu podvodu podľa § 221 ods.1 ods.2 Tr. zákona, okrem iného na tom skutkovom základe, že:

Ad 2/ E. F. vystupujúci v mene spoločnosti JT imex, s.r.o., so sídlom Švábovce 146, okr. Poprad, od 05.03.2020 so sídlom Vernár, Hlavná 195/38, okr. Poprad, IČO: 50 179 608 uzatvoril dňa 27.01.2020 v obci B., okr. N. zmluvu o dielo číslo XXXX s A. B., predmetom ktorej bola demontáž a montáž strechy, latovanie a krov s dohodnutým termínom vykonania diela v mesiaci júl roku 2020, pričom s úmyslom, že dohodnuté práce nevykoná a peniaze nevrátil vylákal od A. B. a jeho manželky D. B. zálohu na nákup materiálu a vykonanie prác vyplývajúcich zo zmluvy v celkovej sume 7.000,- Eur, ktorú mu poškodení zaplatili v dvoch splátkach a to vkladmi hotovosti na účet číslo K. XXXX XXXX XXXX XXXX XXXX, ktoré v pobočke Slovenskej sporiteľne v Levoči zrealizovala D. B. dňa 27.01.2020 v sume 3500,- Eur a dňa 06.02.2020 v sume 3.500,- Eur, pričom E. F. žiadnu z dohodnutých prác doposiaľ nevykonal a ani zaplatené zálohy nevrátil, čím takto svojim konaním uviedol A. B. a D. B. do omylu a spôsobil im škodu v celkovej výške 7.000,- Eur.

Súd upustil od potrestania žalovaného v 1.) rade a uložil mu poinnosť zaplatiť poškodeným A. B., nar. XX.X.XXXX, bytom B. C. XX a D. B., nar. XX.X.XXXX, trvale bytom B. XX, oprávneným spoločne a nerozdielne škodu vo výške 7.000,- eur.

3. Súd prvej inštancie mal za preukázané, že vo vzťahu k žalovanému v 1.) rade existuje nedostatok procesnej podmienky, ktorú nemožno odstrániť, a preto sú vo vzťahu k nemu splnené zákonné podmienky pre zastavenie konania. Riadne uplatnenie nároku na náhradu škody v trestnom konaní je z hľadiska ustanovenia § 159 CSP začatím konania a tvorí prekážku začatej veci, tzv. litispendencie, keďže žaloba v civilnom sporovom konaní bola podaná až potom, keď bol uplatnený nárok náhrady škody v trestnom konaní (adhézne konanie). Právoplatné rozhodnutie tvorí prekážku tzv. res iudicata vtedy, ak v novom konaní ide o to isté, o čom bolo právoplatne rozhodnuté v inom konaní. Musí sa však jednať o totožnosť osôb a totožnosť predmetu konania. Prekážku rozsúdenej veci tvorí právoplatné rozhodnutie súdu len v takom rozsahu, v akom sa o predmete konania rozhodlo. Právoplatné prisúdenie nároku na náhradu škody v adhéznom konaní bráni prejednaniu rovnakej veci v civilnom konaní v tom rozsahu, v akom bolo o náhrade škody rozhodnuté (R 22/1979).

Prvoinštančný súd si za účelom preskúmania možných prekážok v konaní vzhľadom k predloženému uzneseniu o začatí trestného stíhania, zabezpečil obžalobu podanú na žalovaného v 1.) rade a odsudzujúci rozsudok. Je toho názoru, že vo vzťahu k žalovanému v 1.) rade bola od začatia konania daná prekážka litispendencie, ktorá sa v priebehu konania vydaním právoplatného rozhodnutia v trestnom konaní zmenila na prekážku res iudicata. Už v trestnom oznámení sa žalobcovia voči žalovanému v 1.) rade uplatnili nárok na náhradu škody. Civilná žaloba bola podaná neskôr. Skutkový základ odsudzujúceho rozsudku vychádza z rovnakých skutkových tvrdení, na základe ktorých bol nárok uplatnený. Na tom nič nemení to, že v civilnom konaní si nárok uplatnili aj voči žalovanej v druhom rade z iného právneho dôvodu - bezdôvodné obohatenie. Žalobcami tvrdený skutkový stav odôvodňuje voči žalovanému v 1.) rade posúdenie nároku ako nároku na náhradu škody, ktorá im už bola v trestnom súdnom konaní právoplatne priznaná v plnej výške 7 000,- eur rozsudkom Okresného súdu Poprad, sp. zn. 8T 58/2021, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 29.6.2022. Pre daný neodstrániteľný nedostatok podmienky konania, súd prvej inštancie konanie o civilnej žalobe voči žalovanému v 1.) rade zastavil.

4. Súd prvej inštancie posúdil nárok žalobcov aj voči žalovanej v 2.) rade, ktorý si uplatnili z titulu bezdôvodného obohatenia, ako nedôvodný. Tvrdili, že žalovaná v 2.) rade prijala peniaze bez akéhokoľvek právneho dôvodu na svoj súkromný účet a mala by ich vrátiť. Neobstoja jej argumenty, že nemá žiadne vedomosti o nakladaní s týmito finančnými prostriedkami. Už výzvou banky a následne advokátskej kancelárie mala a mohla vedieť, že tieto prostriedky na jej účte jej nepatria. Dôkazom proti žalovanej v 2.) rade je aj samotná skutočnosť, že finančné prostriedky jej žalobkyňa v 2.) rade zaslala na jej účet bez toho, aby s ňou niekedy mala nejaký kontakt, a táto tieto prostriedky prijala, nakladala s nimi a minula ich. Žalovaná v 2.) rade prijímala na svoj účet platby od tretích osôb bez toho, aby mala k nim nejaký právny vzťah. Jej argumenty o tom, že ona nevedela, o aké platby ide a argument, že účtom disponoval iba žalovaný v 1.) rade, nemôže obstať. Obidvaja žalovaní sa bezdôvodne obohatili, a mali by byť zaviazaní vymáhanú sumu zaplatiť spoločne a nerozdielne žalobcom v 1. a v 2. rade.

5. Prvoinštančný súd uviedol, že je možné prisvedčiť žalobcom, že vo vzťahu k žalovanej v 2.) rade je potrebné nárok vzhľadom k ich skutkovým tvrdeniam posudzovať ako nárok z bezdôvodného obohatenia s odkazom na ust. § 451 OZ. Samotné prijatie peňazí na jej účet však nie je možné, bez ďalšieho, posúdiť ako okolnosť, ktorá zakladá nárok žalobcov na vydanie bezdôvodného obohatenia. Žalovaná neuzatvorila so žalobcami žiadnu zmluvu o dielo, prípadne si svojim nepoctivým konaním nenechala peniaze poslať na svoj účet. Poukázané finančné prostriedky jej neboli zaslané ani omylom. Samotná žalobkyňa v 2.) rade uviedla, že číslo účtu na ktorý previedla peniaze jej oznámil žalovaný v 1.) rade, pričom vedela, že sa nejedná o účet firmy a žalovaným uvedené platobné miesto akceptovala. Súhlasila s odoslaním finančných prostriedkov na daný účet a podľa usmernenia žalovaného peniaze na daný účet v dvoch splátkach aj poukázala. Na uzavretí zmluvy o dielo, ani na podvodnom konaní žalovaného sa žalovaná v 2.) rade žiadnym spôsobom nepodieľala. Ak disponovala so svojim účtom, nie je možné konštatovať, že použila finančné prostriedky poukázané žalobcami, ktoré sa na jej účte mali nachádzať bez právneho dôvodu. Žalovaný v 1.) rade bol právoplatne odsúdený za daný skutok a v adhéznom konaní aj zaviazaný na náhradu škody. Týmto rozhodnutím je súd viazaný. Žalovaná nebola trestne stíhaná z trestného činu podielníctva. Ak by konanie žalovanej bolo možné posudzovať podľa ust. § 420 a nasl. OZ, ktoré však postráda protiprávnosť a príčinnú súvislosť, pri náhrade škody by súd mohol skúmať spoločnú zodpovednosť žalovaných za vznik škody a riešiť vyporiadanie viacerých škodcov podľa účasti

na spôsobení vzniknutej škody, čo v danom prípade neprichádza do úvahy, pretože vo vzťahu k žalovanej v 2.) rade nie je možné vec posúdiť ako zodpovednosť za škodu a samotní žalobcovia to ani netvrdia. Pretože žalobcovia v konaní nepreukázali, aby sa žalovaná v 2.) rade na ich úkor bezdôvodne obohatila, súd prvej inštancie zamietol žalobu voči nej ako nedôvodnú.

6. Výrok o trovách konania odôvodnil súd prvej inštancie podľa § 255 a § 256 CSP. Konštatoval, že vo vzťahu k žalovanému v 1.) rade z procesného hľadiska zaviniť zastavenie konania žalobcovia. Žalovanému v 1.) rade však preukázateľné trovy konania nevznikli. Rovnako preukázateľné trovy nevznikli ani žalovanej v 2. rade ako úspešnej strane sporu. Preto súd náhradu trov konania žiadnej zo strán nepriznal.

7. Proti tomuto rozsudku podali v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobcovia. Žiadali napadnutý rozsudok zrušiť a vrátiť vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Žalobcovia v odvolaní uviedli, že v konaní bolo vykonané rozsiahle dokazovanie, ktoré preukázalo, že na strane žalovaných v 1.) a 2.) rade došlo k bezdôvodnému obohateniu. Listinnými dôkazmi jednoznačne a nepochybné preukázali, že žalovaný v 1.) rade zaslal na účet žalovanej v 2.) rade finančné prostriedky, ktoré vylákal od žalobcov. Svojimi výpoveďami, ako aj listinnými dôkazmi žalobcovia preukázali, že obaja žalovaní sa bezdôvodne obohatili na ich úkor. Napriek tomu, že žalobcovia si svoj nárok uplatnili v trestnom konaní, majú za to, že podľa Občianskeho zákonníka došlo k bezdôvodnému obohateniu, keďže obaja žalovaní prijali od žalobcov finančné prostriedky bez právneho dôvodu. Uviedli, že: „Napriek uplatneniu nášho nároku v trestnom konaní, nemalo by byť toto prekážkou v uplatnení nároku v civilnom konaní, keďže na našej strane nie je možné vymáhať si nárok z obidvoch právnych titulov, teda trestného aj z civilného rozsudku súčasne alebo opakovane, ale iba z jedného právneho titulu.“ Podľa žalobcov samotnými dôkazmi, ktoré produkovala žalovaná v 2.) rade bolo preukázané, že táto nielenže prijímala financie na svoj účet bez akéhokoľvek právneho dôvodu, ale napriek výzve, ktorú jej adresovali žalobcovia, aj banka, financie nielenže nevrátila, ale ich už po výzvach použila pre svoj účel a vlastnú spotrebu. Obrana žalovanej v 2. rade nemohla obstáť v tom, že tvrdila, že peniaze použila pre dieťa. Žalovaná v 2. rade vedela, že peniaze jej prišli na účet neoprávnene, bez toho, aby existoval nejaký právny dôvod na to, aby mohla tieto peniaze považovať za svoje a aby mohla nimi disponovať. Plne si uvedomovala, že sa bezdôvodne obohatila, že si prisvojila peniaze, ktoré jej nepatrili. Rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Súd nesprávne aplikoval ustanovenia Občianskeho zákonníka o bezdôvodnom obohatení. Žalobcovia preukázali, že na strane žalovaných v 1. a 2. rade došlo k bezdôvodnému obohateniu, že ide o získanie finančných prostriedkov na strane žalovaných bez právneho dôvodu. Súd nesprávne aplikoval hmotnoprávny predpis, napriek výsledkom vykonaného dokazovania.

8. Žalovaný v 1.) rade sa k odvolaniu žalobcov nevyjadril.

9. Žalovaná v 2.) rade k odvolaniu žalobcov uviedla, že naďalej trvá na svojej obhajobe. Súdu doručila potrebné bankové výpisy spolu s uvedením, kto a na aké účely predmetné peniaze použil. Taktiež odmieta tvrdenie žalobcov, že aj napriek ich výzve a výzve banky použila peniaze pre svoje účely. Prvýkrát ju žalobcovia osobne kontaktovali v mesiaci jún 2020 za účelom vrátenia peňazí a následne jej bola doručená výzva z banky. Výzva jej bola doručená cca 5 mesiacov po uskutočnení platieb. V tom čase už nedisponovala ich peniazmi na účte, preto nie je pravda, že ich použila s vedomím, že boli získané neoprávnene. Žalobcovia preukázali peniaze jej účet na podnet žalovaného v 1.) rade. Ona s nimi žiadnu zmluvu neuzavrela ani nijakým iným spôsobom s nimi nekomunikovala. Peniaze použil žalovaný v 1.) rade na svoje osobné účely. Zároveň, po tom, ako zakázala žalovanému v 1.) rade posielat peniaze na jej bankový účet, posielal platby od zákazníkov na účty známych a kamarátov.

10. Krajský súd v Prešove ako súd odvolací (§ 34 CSP) po zistení, že odvolanie bolo podané v zákonom stanovenej lehote (§ 362 ods. 1 CSP), oprávnenou osobou (§ 359 CSP) proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 355 CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 379 a nasl. CSP, bez nariadenia pojednávania (§ 385 CSP a contrario) s tým, že miesto a čas vyhlásenia rozsudku oznámil na úradnej tabuli súdu a webovej stránke odvolacieho súdu dňa 16.8.2023 a dospel k záveru, že odvolanie žalobcov nie je dôvodné.

11. Odvolací súd v odvolacom konaní posúdil relevantnosť konkrétnych odvolacích dôvodov v kontexte s namietaným nesprávnym právnym posúdením, a to, či súd prvej inštancie na zistený skutkový stav správne aplikoval príslušné právne predpisy a či riadne svoje rozhodnutie odôvodnil, to všetko s prihliadnutím na to, že v odôvodnení rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (Ústavný súd Slovenskej republiky, sp. zn. II.ÚS 78/05).

12. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

13. Prvoinštančný súd v predmetnej veci správne zistil skutkový stav a na tento správne aplikoval príslušné právne predpisy, ktoré aj správne vyložil. Na dôvody uvedené v rozsudku prvoinštančného súdu, odvolací súd v celom rozsahu odkazuje a stotožňuje sa s nimi (§ 387 ods. 2 CSP) a k odvolacím námietkam žalobcov uvádza:

14. Podľa § 159 CSP, začatie konania bráni tomu, aby o tom istom spore prebiehalo na súde iné konanie. Ak na súde prebieha o tom istom spore iné konanie, súd zastaví konanie, ktoré sa začalo neskôr.

15. Podľa § 161 ods. 1, 2 CSP, ak tento zákon neustanovuje inak, súd kedykoľvek počas konania prihliada na to, či sú splnené podmienky, za ktorých môže konať a rozhodnúť (ďalej len "procesné podmienky"). Ak ide o nedostatok procesnej podmienky, ktorý nemožno odstrániť, súd konanie zastaví.

16. Podľa § 193 CSP, súd je viazaný rozhodnutím ústavného súdu o tom, či určitý právny predpis nie je v súlade s Ústavou Slovenskej republiky, ústavným zákonom alebo medzinárodnou zmluvou, ktorou je Slovenská republika viazaná. Súd je tiež viazaný rozhodnutím ústavného súdu alebo Európskeho súdu pre ľudské práva, ktoré sa týkajú základných ľudských práv a slobôd. Ďalej je súd viazaný rozhodnutím príslušných orgánov o tom, že bol spáchaný trestný čin, priestupok alebo iný správny delikt postihuteľný podľa osobitného predpisu, a o tom, kto ich spáchal, ako aj rozhodnutím o osobnom stave, vzniku alebo zániku spoločnosti.

17. Podľa § 230 CSP, ak sa o veci právoplatne rozhodlo, nemôže sa prejednávať a rozhodovať znova.

18. „Prekážka rozsúdenej veci (res iudicata) nastáva vtedy, ak sa má v novom konaní prejednať tá istá vec. O tú istú vec ide vtedy, keď v novom konaní ide o ten istý nárok alebo stav, o ktorom už bolo právoplatne rozhodnuté, a ak sa týka rovnakého predmetu konania a tých istých osôb. Pritom nie je významné, či rovnaké osoby majú v novom konaní rovnaké alebo rozdielne procesné postavenie (či ten, kto bol v skoršom konaní žalobcom, je žalobcom aj v novom konaní alebo má postavenie žalovaného a naopak). Ten istý predmet konania je daný, ak ten istý nárok alebo stav vymedzený žalobným petitom vyplýva z rovnakých skutkových tvrdení, z ktorých bol uplatnený (t.j. vyplýva z rovnakého skutku). Konanie sa týka tých istých osôb v prípade, ak v novom konaní vystupujú právni nástupcovia pôvodných účastníkov (či už z dôvodu univerzálnej alebo singulárnej sukcesie). Pre posúdenie, či je daná prekážka veci právoplatne rozhodnutej, nie je významné, ako súd po právnej stránke posúdil skutkový dej, ktorý bol predmetom pôvodného konania. Prekážka veci právoplatne rozhodnutej je daná aj vtedy, pokiaľ určitý skutkový dej (skutok) bol po právnej stránke v pôvodnom konaní posúdený nesprávne alebo neúplne, resp. inak.“ (pozri uznesenie Najvyššieho súdu SR, zo dňa 13. 10. 2009, sp. zn. 5 Cdo 120/2009).

19. Žalobcovia v odvolaní poukázali na to, že nimi uplatnený nárok je možné uplatniť aj v trestnom, aj v civilnom konaní. Takýto postup by bol možný iba v prípade pokiaľ by v trestnom konaní nebolo rozhodnuté o ich nároku a boli by s týmto nárokom (náhradou škody) odkázaní na civilné konanie, čo ale nie tento prípad, keďže v trestnom konaní už bolo o ich nároku právoplatne rozhodnuté. V prejednávanej veci z obsahu spisu vyplýva, že v trestnom súdnom konaní bola žalobcom v 1. a 2. rade priznaná náhrada škody vo výške 7.000,- Eur, ktorú si v rovnakej výške a na základe toho istého právneho dôvodu uplatňujú aj v tejto veci. V zmysle ustanovenia § 230 CSP sa jedná o ten istý nárok, o ktorom sa už bolo právoplatne rozhodnuté v trestnom konaní, pričom tento nárok sa opiera o ten istý právny dôvod vyplývajúci z totožného skutkového stavu. Rozsudkom Okresného súdu Poprad č. k. 8T/58/2021-576 zo dňa 16.05.2022, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 29.06.2022, bolo žalovanému v 1. rade postupom

podľa § 287 a nasl. Trestného poriadku v tzv. adhéznom konaní, uložené zaplatiť žalobcom v 1. a 2. rade ako oprávneným spoločne a nerozdielne škodu vo výške 7.000,- Eur. Uloženie tejto povinnosti je rozhodnutím o samotnej škode a jej výške, ktorú je žalovaný v 1. rade povinný zaplatiť poškodeným žalobcom v 1. a 2. a predmetný výrok o povinnosti obžalovaného na náhradu škody, vydaný v adhéznom konaní presne označuje osobu oprávnených (poškodených) a nárok, ktorý im bol prisúdený, a to z hľadiska jeho opodstatnenosti aj výšky (§ 287 ods. 2 Trestného poriadku). Tento výrok o náhrade škody spĺňa všetky náležitosti a je teda spôsobilým exekučným titulom zakladajúcim prekážku právoplatne rozhodnutej veci („res iudicata“). Keďže nárok žalobcov v 1. a 2. rade voči žalovanému v 1. rade na zaplatenie sumy 7.000,- Eur bol prejednaný v adhéznom konaní, vznikla neodstrániteľná zákonná prekážka, pre ktorú nie je možné o tomto nároku opätovne rozhodnúť. Preto súd prvej inštancie vo vzťahu k žalovanému v 1. rade konanie správne zastavil.

20. Vo vzťahu k žalovanej v 2. rade odvolací súd k odvolacím námietkam žalobcov v celom rozsahu odkazuje na náležité a správne odôvodnenie súdu prvej inštancie Súčasťou spisu sú doklady o hotovostnom vklade v K. K. (2 x po 3.500,- Eur), ktoré realizovala žalobkyňa v 2. rade na účet žalovanej v 2. rade. Žalobkyňa v 2. rade sama potvrdila, že mala vedomosť o tom, že sa nejedná o účet žalovaného v 1. rade, ani o firemný účet, ale o účet p. M. (žalovanej v 2. rade), pričom účet, na ktorý vložila peniaze overovala na podnet pracovníčky banky, ktorá ju upozornila na to, či bude peniaze vkladať na neznámy účet. Po dotaze na žalovaného v 1. rade, ktorý jej povedal, že je to účet jeho vedúcej, tam vložila sumu 3.500,- Eur a následne po požiadavke žalovaného v 1. rade na ďalšiu zálohu vo výške 3.500,- Eur, aj keď mu peniaze s manželom veľmi dať nechceli, mu túto druhú zálohu opäť vložila na ten istý účet, keďže im povedal, že keď mu nedajú ďalšiu splátku, nevráti im už ani pôvodne zaplatenú splátku. Žalobkyňa v 2. rade teda mala vedomosť o tom kde a z akého titulu vkladá peniaze a vklady nevykonala omylom. Súd prvej inštancie v tejto súvislosti správne poukázal na to, že žalobkyňa v 2. rade vedela, že sa nejedná o účet firmy (ani žalovaného v 1. rade) a žalovaným v 1. rade uvedené platobné miesto akceptovala. Účet žalovanej v 2. rade bol teda skutočne iba platobným miestom, ktoré určil žalovaný v 1. rade, na ktorý žalobkyňa v 2. rade vložila spolu sumu 7.000,- Eur v prospech žalovaného v 1. rade, a preto nemožno na základe vykonaného dokazovania uzavrieť, že žalovaná v 2. rade sa bezdôvodne obohatila na úkor žalobcov. Zároveň je nepochybné, že žalovaná v 2. rade neuzatvorila so žalobcami žiadnu zmluvu a nevystavila im žiadne príjmové doklady. Taktiež nebola vyvrátená jej obrana, že s peniazmi na účte disponoval iba žalovaný v 1. rade, ktorý jej vyčleňoval prostriedky na pokrytie nákladov spojených so starostlivosťou o ich maloletú dcéru, pričom súdu poskytla kompletne výpisy z účtu na prešetrovanie realizovaných platieb a výberov.

21. Na základe vyššie uvedeného odvolací súd konštatuje, že žalobcovia neuviedli vo svojom odvolaní žiadnu také relevantnú skutočnosť, ktoré by boli spôsobilé privodiť zrušenie alebo zmenu napadnutého rozsudku. Preto odvolací súd napadnutý rozsudok v súlade s ust. § 387 ods. 1, 2 CSP ako vecne správny potvrdil.

22. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd v zmysle ust. § 396 ods. 1 na základe s ust. § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP. Aplikujúc zásadu úspechu pri rozhodovaní o trovách konania, nárok na náhradu trov odvolacieho konania patrí úspešným žalovaným. Z obsahu súdneho spisu však vyplýva, že žalovaným v priebehu odvolacieho konania žiadne preukázateľné trovy nevznikli, preto im súd nepriznal nárok na náhradu trov konania a neúspešní žalobcovia nárok na náhradu trov odvolacieho konania nemajú.

23. Rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Prešove v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustné odvolanie.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolaateľ má právo zvoliť si advokáta a možnosť obrátiť sa na Centrum právnej pomoci (§ 160 ods. 2 CSP).

Podanie vo veci samej urobené v elektronickej podobe bez autorizácie podľa osobitného predpisu treba dodatočne doručiť v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe autorizované podľa osobitného predpisu; ak sa dodatočne nedoručí súdu do desiatich dní, na podanie sa neprihliada. Súd na dodatočné doručenie podania nevyzýva (§ 125 ods. 2 CSP).

Dovolaateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods.2 CSP v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).